

NIEUCZCZENIE (5) *sb n*

nieuczczenie (3), **nieuczczienie** (1), **nieuścienie** (1); nieuczczenie *UstPraw*, *KwiatKsiąż*, *SarnStat*; nieuczczienie *OpecŻyw*; nieuścienie *RejPos*.

Zawsze w pisowni łącznej.

Pierwsze i drugie e jasne, końcowe pochylone.

sg G nieuczczeniã (1). ◊ A nieuczczenié (2). ◊ L nieuczczeniu (2).

Sł sp, Cn, Linde brak.

Brak poszanowania, lekceważenie, wzgarda; zbeszczeszczenie (5) :

nieuczczenie kogo, czego (4): O wielmożny maieftácie/ iakos ty dzis vtłuczoⁿ iako może twá niewinnoftz cirpietz takowé fromocenié/ iako może ocietz cirpietz takowé nieuczczienié fyňa fwégo. *OpecŻyw* 123v; *UstPraw* B4v; Gniew Páńfki zá nieuścienie [!] fwiąt. *RejPos* [226]v *marg*; (żp) Ziemińskiego práwá Księgi dzieśiąte o Nieuczczeniu fądu. (–) VStáwiamy też: iż iefli kto v fądu kórd wymie/ á nikogo nie ráni/ áby tákowy ná łáfce náfzény był. *SarnStat* 787.

Szereg: »wzgardzenie i nieuczczenie« (1): ponieważ [młodzieniaszkowie] chcą byc nad infze widziani/ fą tefz wftydliwi: ábowiem fię wzgardzenia y nieuczczienia boya/ pámiętayąc ná karánia świeże miłtrzone/ y rodzicow *KwiatKsiąż* C3.

Synonimy: lekkość, nieposzanowanie, sromocenie, wzgardzenie.

Cf NIEUCZCIWOŚĆ, 2. UCZCZENIE